

Superradio i kufferten

Hvorfor nøjes med en lille verdensmodtager, når man kan have en ordentlig DX-modtager med i bagagen

Af Bjarke Vestesen

Tolderen kigger skeptisk mod den sorte kasse. Han vender og drejer den, piller ved knapperne og trykker på dem.

Imens står jeg nærmest forstenet, holder vejret og mærker håndfladerne blive fugtige og sved på panden. Godt nok er der varmt i Damaskus International Airport, men det her er angstens sved.

Tolderen har tilsyneladende aldrig set en rigtig kortbølgeradio før. Og i en diktaturstat som Syrien skal man ikke reklamere for meget med ytringsfrihed, friheden til selv at vælge hvad man vil lytte til og hvordan man opfører sig.

Det er bedre at holde lav profil.

Tolderen krasser sig i det store buskede overskæg. Han lugter efter en lang kedelig aften i lufthavnen, men fra at have set træet ud liver han pludselig op, mens han står med radioen.

De trætte øjne er væk, men lugten af en lang dags svedigt arbejde forsvinder ikke på den måde.

Han kalder på en af kollegerne. Igen en med et stort busket overskæg.

Den nyankomne har mere autoritet. Med sammenknebnede øjne kigger han skiftes på radioen og på mig, mens han vender og drejer radioen.

Han er skeptisk, og ingen er i tvivl om det.

Jeg ved det.

Han ved det.

Han ved, jeg ved det.

- Receiver, fremstammer jeg, mens jeg allerede har forbandet, hvorfor lige netop jeg skulle åbne min bagage.

Skudhuller i kufferten

Bare fordi man gemmer en mærkeligt udseende kortbølgeradio i en mærkeligt udseende aluminiums-kuffert, der efter mange års brug har så mange dybe mærker, at det nærmest ligner skudhuller.

En aluminiumskuffert kan rumme det hele: En AOR7030 med tilhørende original strømforsyning, stik, ledninger, minidisks, minidiscoptager og i låget en engelsksproget manual, diverse kortbølgelister - og så selvfølgelig pas, mobiltelefon m.v. FOTO: BV

Det er nogenlunde som at komme blafrende med et dannebrogflag og en plakat af Anders Fogh eller George Bush midt gennem en ophidset menneskemængde under Muhammedkrisen.

To toldere er ikke nok. En tredje bliver kaldt til, der bladrer ligegyldigt i manualen, jeg har famlet frem som dokumentation på, at det bare er en helt almindelig radio til at lytte BBC World Service på.

Inderst inde kan jeg godt høre, at det er den tykkeste og dårligste undskyldning, men det er midt om natten og forude venter en seng i et hotelværelse i den syriske hovedstad.

Tolderne har masser af tid. Det har jeg ikke.

Til sidst flår jeg radioen ud af hænderne på den tredje person, snupper manualen, smider det hele ned i den mystisk udseende aluminiumskuffert og klapper låget i, mens låsene giver en metallisk lyd.

- Det var vel dét, fremstammer jeg på engelsk og begynder at gå.

Så nemt går det ikke.

Opbuddet af tre toldere omkring en netop ankommet turist vækker så meget opmærksomhed, at en søvnløs tolder fra et nærliggende støvet kontor med et lige så støvet skrivebord vågner og kommer nu også til.

Ingen tvivl om, at det er overtolderen.

Chefen. Eller chefens chef.

Og formentlig bonkammerat med selveste præsidenten.

Mens jeg nervøst krammer nogle dollarsedler i lommen, som jeg hidtil har nægtet at bruge som bestikkelse, kræver han at se radioen igen.

Stemningen er ikke hadsk eller aggressiv, men snarere præget af de syriske embedsmænds nysgerrighed over, hvad det er for en tingest, de har fået fingre i.

Dollarsedlerne bliver liggende dybt i lommen, fordi jeg nægter at anerkende bestikkelse for at få min radio med ind i Syrien.

Overtolderen med slidt hvid skjorte og et ordentligt pengebundt i brystlommen er lige så lidt fantasifuld som sine kolleger. Han vender og drejer også radioen, mens han drejer og trykker på knapperne.

Journalister sætter man da i fængsel

Det er dagens begivenhed i lufthavnen. Eller snarere nattens begivenhed, for hvad kan næsten være mere kedeligt og ligegyldigt end at sidde på et lille hummer i en lufthavn med en ventilator foran sig for at give lidt luft, mens blegfede vesterlændinge møver sig ind gennem ankomsthallen med Samsonitekuffertyer og nyeste digitalkameraer.

Nu er det i sig selv slemt nok at forsøge at få en kortbølgeradio med ind i et land som Syrien, selvom det nok ikke er ulovligt.

Værre er det, hvis embedsmændene vidste, at hvem der stod foran dem. Journalister, der rejser ind på turistvisum, smider man i fængsel. Omvendt er det nærmest umuligt at få et journalistvisum, så derfor er man - uanset om man er på arbejde eller på uskyldig kulturrejse uden blok og blyant - nødt til at rejse ind som helt almindelig journalist, fortalte en ansat på den syriske ambassade i Bonn for mange år siden.

Efter mange gentagelser om, at der kun er tale om en helt almindelig radio, giver toderne op.

Radioen kommer tilbage i mine hænder, jeg giver dem alle fire hånd, takker dem og bliver hilst velkommen til Syrien, mens der smiles, grines og snakkes ihærdigt på arabisk, og lightere tænder cigaretter med plagiater af store internationale mærker.

Og dollarsedlerne forblev i lommen.

Nervepirrende

At rejse med en rigtig kortbølgeradio som en AOR AR7030+ kan være nervepirrende. Det kan være svært at overbevise andre om, at den kan stort set det samme som en almindelig verdensmodtager, der stadig kan købes i velassoterede lufthavnsbutikker.

Men at fortælle en syrisk tolder om, at man er nødt til at have en mere følsom kortbølgeradio med for at lytte til illegale politiske radiostationer, der taler imod styret i Damaskus, skal man afholde sig fra.

Det kommer der aldrig noget godt ud af.

Til gengæld er det optimalt at have en modtager som 7030'eren med på udlandsrejser frem for det hav af såkaldte verdensmodtagere, som kan købes mange steder. Selvfølgelig er verdensmodtagerne nemmere og de har FM, men med undtagelse af én enkelt model lever de slet ikke op til en ordentlig følsomhed.

Undtagelsen hedder Sony ICF-2001D, som er tung og klodset, men som også er den absolut bedste rejsemottager, der nogensinde er lavet. Desværre er produktionen hos Sony indstillet og nu sælges de brugte på eBay til vildt opskruede priser.

Ulempen med en 7030'er er også, at den ikke har FM. Det er en handicap, når man er af sted, for alternativet er også at have en ekstra lille radio med - medmindre man har radio indbygget i sin mobiltelefon eller mp3-afspiller.

En AOR AR7030 fylder ikke mere end at den kan ligge i en aluminiumskuffert sammen med de nødvendige stik, hovedtelefoner og strømforsyningen.

Faktisk er strømforsyningen lige så tung som selve radio, men det er ikke umuligt at finde en anden af slagsen, som kan yde de nødvendige 300 mA.

På forhånd skal man dog undersøge, om den laver brum og er tilstrækkeligt afbalanceret - min erfaring efter at have forsøgt med flere uoriginale er, at de støjer for meget og giver brum på de lave frekvenser.

Samtidig skal man huske, at rejser man til USA er strømstyrken kun 110 volt mod 220 volt i Europa og mange andre steder. Det kræver en særlig strømforsyning, fordi AORs egen ikke kan stilles om.

Med i kufferten bør også være manualen til at vise emsige toldere i lufthavne, ligesom der lige akkurat er plads til de mest nødvendige frekvenslister, f.eks. Domestic Broadcasting Survey fra DSWCI, European Medium Wave Guide og eventuelt lister over det eller de lande, man skal besøge.

Til gengæld er aluminiumskufferten med til at

beskytte radioen for stød, og det er jo næsten uundgåeligt, når man rejser. Vil man være ekstra sikker kan man beskytte den med det særlige boble-plastic, eller man kan adskille kuffertrummet så kraftigt, at radioen ikke kan rykke sig en millimeter.

Og så det vigtigste: Husk fjernbetjeningen! Uden den er livet for besværligt.

Fremme ved rejsemålet venter nye udfordringer.

Hvordan skjuler man en lang antenneledning bedst muligt. Hvordan kommer den ud af et hotelvindue, der ikke kan åbnes? Og hvad gør man, når man forlader hotelværelset om dagen og nysgerrige sikkerhedsagenter helst skal holdes ude af værelset?

Dét kræver bare lidt fantasi, for udfordringerne og problemerne overskygges langt af den glæde, det er at have en ordentlig kortbølgemodtager med.

God tur!

Her er 7030'eren på plads sammen med en Sharp-minidiscoptager og DBS-listen under DXing på Sanibel Island på vestkysten af Florida, USA.

